

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Jany Daňkové a soudců Mgr. Miroslavy Kašpírkové a Mgr. Alexandra Krysla v právní věci **žalobců a) Ing. J.H., b) Z.B., obou zastoupených JUDr. Ondřejem Tošnerem, advokátem, se sídlem Praha 2, Slavíkova 1568/23, proti žalovanému Krajskému úřadu Karlovarského kraje, se sídlem Karlovy Vary, Závodní 353/88, za účasti osob zúčastněných na řízení a to 1) VAPROSTAV s.r.o., se sídlem v Dolních Břežanech, Ke Kapličce 469, zastoupené JUDr. Radkem Ondrušem, advokátem se sídlem v Brně, Těšnohlídkově 9, 2) B.Ž., 3) MUDr. V.Ž., bytem tamtéž, 4) JUDr. B.B., 5) J.B., bytem tamtéž, 6) Obce Jenišov, se sídlem Jenišov 88, zastoupené JUDr. Karlem Jelínkem, advokátem se sídlem v Karlových Varech, Bělehradské 3A, 7) Ing. V.P., 8) L.F., a 9) P.Š., v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. dubna 2010 č.j. 825/SÚ/10-2,**

t a k t o:

- I. **Rozhodnutí Krajského úřadu Karlovarského kraje ze dne 7.4.2010 č.j. 825/SÚ/10-2 se z r u š u j e a věc se v r a c í žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je p o v i n e n uhradit žalobcům náklady řízení ve výši 18.256 Kč do jednoho měsíce od právní moci tohoto rozsudku, k rukám JUDr. Ondřeje Tošnera, advokáta.**
- III. **Žádná z osob zúčastněných na řízení n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í

Společnou žalobou podanou v zákonné lhůtě ke Krajskému soudu v Plzni ve znění opravy ze dne 31.1.2011 se žalobci domáhali zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2010, č. j. 825/SU/10-2 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), kterým zamítl odvolání žalobců (a dalších osob) a potvrdil rozhodnutí Magistrátu města Karlovy Vary, stavebního úřadu (dále jen „*stavební úřad*“) ze dne 30.11.2009, č. j. SU/9981/08/Lu-328.3 (dále jen „*rozhodnutí stavebního úřadu*“). Rozhodnutím stavebního úřadu bylo na základě žádosti společnosti Vaprostav s. r. o., rozhodnuto o umístění stavby „Bytové domy, Jenišov“ na pozemcích parc. č. 348/2, 348/19, 348/39, 358/2, 457/1, 843 v katastrálním území Jenišov. Dále žalobci navrhovali, aby věc byla vrácena žalovanému k dalšímu řízení a jim přiznáno právo na náhradu nákladů řízení.

Rozhodnutí napadali v celém rozsahu a žádali, aby byla přezkoumána jeho zákonnost a správnost. Současně tvrdili, že byli jako účastníci řízení zkráceni na svých právech jednak samotným rozhodnutím, jednak postupem správního orgánu způsobem, který má za následek nezákonné rozhodnutí. V žalobě formulovali čtyři žalobní body (tři v části III. žaloby, poslední v části IV. žaloby).

V prvním žalobním bodu tvrdili, že **rozhodnutí o umístění stavby je vydáno v rozporu s § 90 písm. c) a d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*stavební zákon*“), a § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „*vyhláška 501/2006 Sb.*“); tím, že tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své.**

Žalobní bod odůvodnili tím, že dle § 23 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na sítě technické infrastruktury a na pozemní komunikace. Tato podmínka pro umístění stavby není v daném případě splněna. Stávající dopravní komunikace, nacházející se v sousedství stavby, na které má být stavba připojena, nejsou zkolaudovány. Tyto komunikace tedy nemohou být používány pro přístup k umísťovaným stavbám (nelze připojením na ně deklarovat splnění uvedeného ustanovení vyhlášky) a předmětné stavby tak nemají zajištěno připojení na pozemní komunikaci. Jinými slovy, jestliže není předloženo kolaudační rozhodnutí, nelze stavbu umístit. Žalovaný k této námitce žalobců odkázal na „podmínky stavebního povolení“. Jak však vyplývá z výše uvedeného ustanovení vyhlášky i z § 90 písm. c) a d) stavebního zákona, je nutno v územním řízení přezkoumat, zda stavba má vyhovující připojení na pozemní komunikace, a v případě, že tomu tak není, je nutno buď žádost zamítnout nebo toto řešit v podmínkách územního rozhodnutí. Úřad přitom ve svém územním rozhodnutí nikterak nezohlednil povinnost kolaudace dopravních staveb do doby kolaudace předmětně výstavby. Vzhledem k tomu, že toto nelze odsouvat do fáze stavebního řízení, je územní rozhodnutí vydáno v rozporu se zákonem.

Ve druhém žalobním bodu namítali, že **rozhodnutí o umístění stavby je vydáno v rozporu s § 90 písm. c) stavebního zákona, § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, ve znění pozdějších novel (dále jen „*správní řád*“), a § 20 odst. 4 vyhlášky 501/2006 Sb.; tím, že**

tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své.

V důvodech žalobního bodu uvedli, že dle § 20 odst. 4 vyhlášky č. 501/2006 Sb. se stavební pozemek [§ 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona] vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním a základovými poměry, umožňoval umístění, realizaci a užívání stavby. V řízení však dosud nebyla řádně zohledněna skutečnost, že předmětná výstavba, resp. minimálně její část na pozemku parc. č. 843, se nachází na poddolovaném území. To potvrzuje soudní znalec Ing. Stanislav Bartoš pro obor těžba, pro odvětví - geologie se specializací mechanika hornin a horských tlaků, likvidace hlavních důlních děl, ve znaleckém posudku (část V. bod 3.). Kromě tohoto obec Jenišov potvrdila existenci důlního propadu přímo pod uvažovanou budovou C3 v devadesátých letech, jejíž likvidaci byl osobně přítomen žalobce. Z posudku jednoznačně vyplývá, že předmětná výstavba v takovémto rozsahu způsobí zásadní zásahy do struktury masivu, což způsobí propad, který může vážným způsobem ohrozit nemovitosti žalobců. Vydané rozhodnutí však žádným způsobem nezohledňuje ani samotným stavebníkem předložený posudek (hovořící o tom, že - jak uvádí sám žalovaný - „z hlediska vlivu poddolování se jedná o území v této oblasti z nejnebezpečnějších“), ani znalecký posudek experta na tuto problematiku Ing. Stanislava Bartoše. Žalovaný (stejně jako stavební úřad) se ani touto problematikou řádně nezabýval, neboť ji opět „odsunul“ do stavebního řízení, což je však nepřipustné. Konkrétní a detailní stavebně - technické řešení je sice skutečně předmětem až řízení stavebního, ale základní otázku, zda lze vůbec stavbu s ohledem na základové poměry pozemku umístit, je nutno zodpovědět a rozhodnout již v řízení územním, což se však zde nestalo.

V rámci **třetího** žalobního bodu žalobci uváděli, že **rozhodnutí o umístění stavby je vydáno v rozporu s územně plánovací dokumentací a v rozporu s § 76 odst. 2, § 90 písm. a), b) a c) stavebního zákona a § 20 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb.;** tím, že tyto vady žalovaný neodstranil, zatížil jimi i rozhodnutí své.

K tomuto žalobnímu bodu žalobci pod **písm. a)** uvedli, že dle § 20 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb. je v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území. Žalobci v řízení namítali, že úřad v rámci nového řízení nezohlednil platnou vyhlášku obce Jenišov ze 17.3. 2009, resp. 23.6. 2009, kterou se mění některé části územního plánu. Tato vyhláška se dotýká pozemků určených pro výstavbu „Bytové domy, Jenišov“ a s ohledem na charakteristiku území žádoucím způsobem snižuje maximální podlažnost ze 4 na 2 a koeficient podlažnosti na 0,8. Žalovaný k této námitce pouze konstatoval, že předmětná vyhláška není dosud platná, aniž se však zabýval podstatou námítky, že navrhovaná stavba nerespektuje souvislosti a charakter území a že se z jejích parametrů (byť v současné době územním plánem přípustných) zcela vymyká. Žalobci důvodně namítají, že navrhovaná stavba je v rozporu s výše uvedenými požadavky na využívání území, zejména nerespektuje stávající okolní zástavbu, do níž je umísťována, resp. kterou bude (negativně) ovlivňovat. Zástavba dané lokality je tvořena převážně rodinnými domy soliterními či řadovými a je nízkopodlažní (o 2 NP). Předmětná stavba je přitom tvořena několika - ve srovnání s okolními rodinnými domy - mnohem objemnějšími bytovými domy, které navíc převyšují zástavbu dané lokality o 2 NP. Navrhované bytové domy několikanásobně přesahují svojí zastavěnou plochou sousední bytové domy a

budou je též značně převyšovat. Žalovaný se v této souvislosti odvolává na skutečnost, že stavby jsou v souladu s územním plánem. To však nikterak neznamená, že stavba bude v souladu i s ostatními požadavky právních předpisů, včetně § 20 odst. 1 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Při umístování je nutno vycházet nejen z regulativů územního plánu, ale též ze stávajícího stavu území. Umístovaná stavba je intenzivní zástavbou městského typu, která bude v území působit nepatříčně a naddimenzovaně, způsobí „utopení“ sousedních nemovitostí, včetně jejich zastínění a narušení soukromí, a tím i narušení pohody bydlení a kvality prostředí. V této souvislosti žalobci namítali, že stavebník opomněl § 76 odst. 2 stavebního zákona, podle něhož je nutno při navrhování umístění stavby dbát požadavků uvedených v § 90 stavebního zákona a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků. Dále poukázali na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006 č.j. 2 As 44/2005-116, a v něm uvedený právní názor, že narušení pohody bydlení není vázáno pouze na splnění limitů stanovených právními předpisy.

K témuž žalobnímu bodu pod **písm. b)** žalobci uvedli, že stavbu nelze umístit, neboť není splněna podmínka územně plánovací dokumentace. Předmětná stavba má být umístěna do rozvojového území dle územního plánu obce Jenišov. Dle čl. 23 odst. 2 vyhlášky obce Jenišov č. 2/99, o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov, je možno v rozvojovém území povolit novou výstavbu až na základě schválené podrobnější územně plánovací dokumentace! Tato podmínka územního plánu není v daném případě splněna, neboť nebyl v daném případě zpracován a respektován regulační plán a ani urbanistická studie.

Ve čtvrtém žalobním bodu žalobci tvrdili, že **postupem žalovaného, který se řádně nevypořádal s odvolacími námitkami žalobců, byli též v řízení zkráceni na svých právech nezákonným postupem úřadu** (což mělo za následek vydání nezákonného rozhodnutí), neboť odvolací orgán je povinen k odvolání účastníka přezkoumat napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek a, jak již bylo správními soudy judikováno, přesvědčivě a přezkoumatelně uvést, z jakého důvodu shledal jednotlivé konkrétní odvolací důvody nedůvodnými. Jinými slovy tím, že se žalovaný řádně nevypořádal s žalobci důvodně vytykanými vadami prvostupňového rozhodnutí, byli žalobci zkráceni na svém právu řádného přezkumu zákonnosti rozhodnutí a jeho souladu s požadavky veřejného zájmu na základě jeho odvolání podle § 89 odst. 2 správního řádu v rámci principu dvouinstančnosti správního řízení a na svém právu, aby jejich odvolací důvody byly akceptovány nebo aby bylo řádně a přesvědčivě odůvodněno, proč se tak nestalo.

Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 22.7.2010 navrhl zamítnutí žaloby, neboť žalobní námitky dle jeho názoru neprokazují nezákonnost napadeného rozhodnutí či takové vady v řízení, které by odůvodňovaly zrušení napadeného rozhodnutí. Je přesvědčen o tom, že jeho rozhodnutím nebyli žalobci v žádném případě zkráceni na svých právech. Dále reagoval na jednotlivé žalobní body.

K **prvnímu** žalobnímu bodu uvedl, že požadavek vyhlášky ohledně umožnění napojení stavby na síť technické infrastruktury a pozemní komunikace byl žadatelem splněn. Ze spisu vyplývá, že společnost Lafonte, s.r.o. vydala dne 21.10.2008 jako vlastník komunikací, na které se předpokládá napojení nové zástavby, souhlas s dopravním připojením a s provedením přípojek inženýrských sítí na stávající inženýrské síti v těchto komunikacích, s podmínkou, že dopravní řešení musí být řešeno dopravním inženýrem a odsouhlaseno Policií ČR – DI. Tato

podmínka byla splněna (viz vyjádření Policie ČR, DI Karlovy Vary ze dne 15.12.2008, která pro potřeby územního řízení souhlasí s připojením nově navržených bytových domů na stávající místní komunikace v obci Jenišov). Ze znění § 23 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb. pak v žádném případě nevyplývá, že slova „umožnění napojení“ znamenají to, že pozemní komunikace, která již existuje a na kterou má být napojena nová stavba, musí být ve fázi územního řízení již zkolaudována. Je důležité, aby stávající komunikace byly zkolaudovány před kolaudací stavby bytových domů a aby tato podmínka byla stanovena ve stavebním povolení. V té souvislosti odkázal na znění § 115 stavebního zákona, které uvádí, že ve stavebním povolení stavební úřad stanoví podmínky pro provedení stavby, a pokud je to třeba i pro její užívání. Jiný výklad by vedl téměř k neřešitelným situacím, kdy by např. při výstavbě obytných domů tzv. na zelené louce nemohlo být vydáno dřív územní rozhodnutí na domy, než bude „zkolaudována“ celá řada souvisejících staveb (komunikace, kanalizace, plyn, elektro, vodovod atd.).

Žalovaný **ke druhému** žalobnímu bodu konstatoval, že problematikou poddolovaného území se v odvolacím řízení podrobně zabýval. Zopakoval pak argumentaci z napadeného rozhodnutí se závěrem, že stavební pozemky vymezené územním rozhodnutím svými základovými poměry umožňují umístění stavby. Zda umožňují i její realizaci, bude zkoumáno v navazujícím stavebním řízení. Podotkl, že sám žalobce namítá, že realizace stavby „by mohla“ v určité době způsobit propady na pozemcích v daném území, tzn., že ani on není a ani nemůže být stoprocentně přesvědčen o tom, že k propadům opravdu dojde. Uzavřel, že na rozdíl od žalobce je toho názoru, že předmětné územní rozhodnutí není z výše uvedených důvodů v rozporu s ustanovením § 90 písm.c) stavebního zákona, ani s § 3 správního řádu, ani s § 20 odst.4 vyhlášky 501/2006 Sb.

V reakci na **třetí žalobní bod** písm. a) žalovaný potvrdil, že žalobci již v odvolacím řízení uplatnili námitku, že úřad v rámci nového řízení nezohlednil platnou vyhlášku obce Jenišov ze 17.3.2009, resp. 23.6.2009, kterou se mění některé části územního plánu. Tato vyhláška se dotýká pozemků určených pro výstavbu „Bytové domy Jenišov“ a snižuje maximální podlažnost ze 4 na 2 a koeficient podlažnosti na 0, 8. Za podstatu námítky však žalovaný považoval platnost zmíněné vyhlášky, ke které v napadeném rozhodnutí zaujal názor, nikoli návaznost na ust. § 20 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb. Tuto vyhlášku žalobci v odvolání vůbec nezmiňovali. Ohledně obsahu ustanovení § 20 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb. je žalovaný toho názoru, že navrhovaná stavba je umístěna s ohledem na souvislosti a charakter území a nezhoršuje kvalitu prostředí ani hodnotu území. Z hlediska územně plánovací dokumentace je stavba bytových domů v dané lokalitě přípustná. V žádném případě se zcela nevymyká současnému charakteru zástavby. Navrhované bytové domy převyšují současnou zástavbu pouze o dvě podlaží, což nepředstavuje snížení hodnoty území či zhoršení kvality prostředí. V praxi je zcela běžné, že se v lokalitách určených k zástavbě obytnými domy přípouští výstavba jak rodinných domů, tak bytových domů za určitých podmínek, resp. za splnění limitů podlažnosti, zastavění pozemku apod. Dle platné územně plánovací dokumentace je dané území určeno především k bydlení městského typu. Obytné domy, resp. bytové domy je přípustné zde umisťovat, na rozdíl od rodinných domů, které je přípustné sem umisťovat pouze výjimečně. Pakliže má příslušná obec jiný názor na možnou výstavbu ve svém území, měla si toto již vyřešit prostřednictvím změny územního plánu apod. K namítanému ust. § 76 odst. 2 stavebního zákona zopakoval žalovaný svůj názor prezentovaný v napadeném rozhodnutí.

K žalobnímu bodu **tři písm. b)** žalovaný konstatoval, že v posuzovaném případě je záměr výstavby předmětných bytových domů v Jenišově v souladu s územně plánovací dokumentací vydanou pro dané území, tj. Územním plánem sídelního útvaru Jenišov, z důvodů uvedených již v napadeném rozhodnutí. Dále uvedl, že je pravdou, že v čl. 23 - Rozvojové území, odst.2 Obecně závazné vyhlášky obce Jenišov č.2/99 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov je uvedeno, že v rozvojovém území je možno povolit novou výstavbu nebo přestavbu až na základě schválené podrobnější územně plánovací dokumentace, popřípadě projednaného územně plánovacího podkladu. Žalovaný je toho názoru, že právní úprava platná a účinná v době nabytí účinnosti předmětné obecně závazné vyhlášky byla obsažena v zákoně č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů, a vyhlášce č. 131/1998 Sb., o územně plánovacích podkladech a územně plánovací dokumentaci. V ustanovení § 29 odst. 1 stavebního zákona bylo mj. stanoveno, že územně plánovací dokumentace obsahuje závazné a směrné části řešení. Závazné jsou základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech....Podle ustanovení § 18 odst.2 písm. b) uvedené vyhlášky závazná část územně plánovací dokumentace obsahuje v tomto případě ...urbanistickou koncepci, využití ploch a jejich uspořádání, vymezení zastavitelného území, omezení změn v užívání staveb, zásady uspořádání dopravního, technického a občanského vybavení, vymezení územního systému ekologické stability, limity využití území, plochy přípustné pro těžbu nerostů, vymezení ploch pro veřejně prospěšné stavby a pro provedení asanací nebo asanačních úprav.... Z citovaných ustanovení stavebního zákona a prováděcí vyhlášky nelze dovodit, že je možné do závazné části územně plánovací dokumentace zařadit regulativ „procesní povahy“. Předmětný regulativ tedy přímo nestanoví základní zásady uspořádání území a limity jeho využití, vyjádřené v regulativech. Předmětný regulativ není ani vázán na konkrétní plochy a je fakticky nepřímou stavební uzávěrou. Regulativ obsažený v obecně závazné vyhlášce by měl také splňovat požadavky kladené na obsah právního předpisu, to mj. znamená přesné formulace, umožňující jednoznačný výklad. Podle uvedeného textu je v rozvojovém území možno povolit novou výstavbu nebo přestavbu až na základě schválené podrobnější územně plánovací dokumentace, popřípadě projednaného územně plánovacího podkladu. Je třeba si přitom uvědomit, že stavebník žádající o vydání územního rozhodnutí o umístění stavby nemůže takovou podmínku splnit, neboť k pořízení podrobnější územně plánovací dokumentace a k projednání územně plánovacího podkladu je kompetentní jediné příslušný úřad územního plánování. Podle současně platného stavebního zákona není vydání územního rozhodnutí podmíněno existencí platné územně plánovací dokumentace, pořízením územně plánovacího podkladu nebo navazující podrobnější územně plánovací dokumentace. Pokud však pro dané území platná územně plánovací dokumentace existuje, je ve stanoveném rozsahu závazným podkladem pro rozhodování v území a případné územní rozhodnutí s ní musí být v souladu. K ochraně území před nekontrolovanou výstavbou slouží institut stavební uzávěry. Z výše uvedeného vyplývá, že článek č. 23 odst.2 neměl být součástí vyhlášky. Jde o procesní záležitost. Tímto způsobem nelze podmiňovat novou výstavbu. Tento článek v podstatě upravuje rozhodování, které přísluší stavebnímu úřadu, odchýlně od stavebního zákona. Jedná se o nepřímou stavební uzávěru. Žalovaný je toho názoru, že přestože zmíněný článek je součástí obecně závazné vyhlášky (dosud nebyl změněn či vypuštěn), nemůže podle něj v současné době stavební úřad postupovat, protože by tak postupoval v rozporu se stavebním zákonem. Žádná stavební uzávěra ve smyslu stavebního zákona na předmětném území vyhlášena nebyla.

Žalovaný u **posledního žalobního bodu** označil námitky za opakující se, k nimž se již

vyjadřoval shora. Má za to, že se se všemi námitkami žalobců uplatněnými v odvolacím řízení řádně a podrobně vypořádal. Přesvědčivě a přezkoumatelně uvedl, z jakého důvodu je shledal pro účely územního řízení neopodstatněnými.

Žalobci v písemné replice ze dne 31.1.2011 rozhojnili žalobní argumentaci v návaznosti na stanovisko žalovaného, setrvali na žalobních bodech i na konečném návrhu. Podrobněji zareagovali na právní názor žalovaného týkající se platnosti vyhlášky obce Jenišov č. 2/99. Především zdůraznili, že žalovanému v žádném případě nepřísluší zpochybňovat platnost vyhlášky obce Jenišov č. 2/99, o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov (nyní opatření obecné povahy), tato vyhláška je platná a účinná a její regulativy jsou závazné pro rozhodování v území, tedy i pro žalovaného. Z důvodu v replice předestřených odmítli názor, že by takovýto regulativ v územním plánu neměl či nesměl být nebo že by snad měl být v rozporu se zákonem, stejně jako názor o možných pochybnostech o výkladu daného regulativu a o „nepřímé“ stavební uzávěře. Za absurdní označil tvrzení žalovaného, že by snad tímto mělo dojít k „úpravě rozhodování, které přísluší stavebnímu úřadu“. Obec v územním plánu neumísťuje ani nepovoluje nové stavby a není tak jasné, v čem by měl žalovaným bez bližší specifikace uváděný zásah do pravomocí stavebního úřadu spočívat.

Řízení ve správním soudnictví upravuje zákon č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s.ř.s.“). Při přezkoumání napadeného rozhodnutí soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.), a napadené výroky rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.). O věci samé v souladu s § 51 odst. 1 s.ř.s. rozhodl bez jednání za výslovného souhlasu žalovaného (čl. 88 spisu) a fikce souhlasu žalobců (čl. 72 a 88 spisu).

Z předloženého spisového materiálu se podává, že dne 1.8.2008 obdržel stavební úřad žádosti společnosti VAPROSTAV s.r.o. (dále jen „žadatel“) o vydání rozhodnutí o umístění stavby „Bytové domy, Jenišov“ na pozemcích parc. č. 348/2, 348/19, 348/39, 358/2, 457/1, 834 vk.ú. Jenišov. K žádosti žadatel připojil dokumentaci k územnímu řízení zpracovanou oprávněnou osobou Ing. V.V. Po doplnění podkladů, ústním jednání a umožnění, aby účastníci řízení uplatnili své námitky, čehož využili oba žalobci, vydal stavební úřad dne 8.4.2009 pod sp. zn. SÚ/9981/08/Lu-328.3 územní rozhodnutí o umístění stavby „Bytové domy, Jenišov“ na pozemcích parc. č. 348/2, 348/19, 348/39, 358/2, 457/1, 834 v k.ú. Jenišov, stanovil obsah a popis stavby, podmínky pro umístění stavby a rozhodl o podaných námitkách účastníků řízení. Proti rozhodnutí stavebního úřadu byla podána samostatná odvolání, mimo jiné i žalobci v této věci. Žalovaný rozhodnutím ze dne 20.8.2009, sp. zn. 1380/SÚ/09/Mif, rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 8.4.2009 pro nezákonnost zrušil a věc vrátil k novému projednání. Po doplnění žádosti o dodatek k projektu a dalších podkladů a po poskytnutí možnosti účastníkům řízení se s novými podklady seznámit a vyjádřit se k nim, čehož opět využili oba žalobci, vydal stavební úřad dne 30.11.2009 co do výroku stejné nové územní rozhodnutí o umístění stavby pod sp.zn. SÚ/9981/08/Lu-328.3, stanovil obsah a popis stavby, podmínky pro umístění stavby a rozhodl o námitkách účastníků řízení. Předmětné rozhodnutí bylo napadeno řadou odvolání, která vedle dalších podali i žalobci. Jak již bylo konstatováno v prvním odstavci odůvodnění tohoto rozsudku, žalovaný rozhodnutím ze dne 7. 4. 2010, č. j. 825/SU/10-2, všechna odvolání zamítl a rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

V posuzovaném případě jde o problematiku rozhodnutí o umístění stavby, tedy jednoho z druhů územních rozhodnutí, jejichž výčet obsahuje § 77 odst. 1 stavebního zákona.

Podle § 79 odst. 1 stavebního zákona *rozhodnutí o umístění stavby vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu.*

Podle § 90 stavebního zákona *v územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů4), popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.*

Soud předesílá, že z hlediska soudního přezkumu tvoří rozhodnutí správních orgánů prvního a druhého stupně jeden celek (viz. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 12.10.2004, č.j. 5 Afs 16/2003 – 56; všechna zmiňovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou dostupná na www.nssoud.cz).

První žalobní bod, v němž žalobci tvrdili porušení shora citovaného ust. § 90 písm. c) a d) stavebního zákona porušením ust. § 23 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb., není důvodný.

Podle § 23 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb. *stavby podle druhu a potřeby se umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na sítě technické infrastruktury a pozemní komunikace a aby jejich umístění na pozemku umožňovalo mimo ochranná pásma rozvodu energetických vedení přístup požární techniky a provedení jejího zásahu. Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky.*

Stavební úřad ve výroku II. svého rozhodnutí, ve kterém stanovil podmínky pro umístění stavby, v bodu 2. uvedl: „Umístění stavby „Bytové domy, Jenišov“ na pozemku parc. č. 348/2, 348/19, 348/39, 358/2, 457/1, 843 v katastrálním území Jenišov včetně vedení sítě technického vybavení a dopravní obsluhy bude situováno dle předložené a schválené koordinační situace 1:350, která je grafickou přílohou a nedílnou součástí dokumentace předložené k územnímu řízení.“ V další části rozhodl o námitkách účastníků řízení. Mimo jiné zamítl námitku, že úřad dostatečně nezohlednil, že stávající dopravní komunikace, nacházející se v sousedství stavby, nejsou zkolaudovány a jsou nezákonně provozovány již od roku 2003, uplatněnou jak prvním žalobcem (viz str. 14 rozhodnutí stavebního úřadu, bod 5.), tak druhým žalobcem (viz str. 15 rozhodnutí stavebního úřadu, bod 3. písm. b). V důvodech uvedl, že „Tím, že dopravní komunikace v dané lokalitě nejsou zkolaudovány, nebrání tato skutečnost vydání předmětného územního rozhodnutí. Dopravní komunikace musí být zkolaudovány před

kolaudací stavby „Bytové domy Jenišov“ (str. 42, str. 45 rozhodnutí stavebního úřadu)

Žalobci, každý zvlášť, uplatnili ve svých odvoláních shodně námitku, že stávající dopravní komunikace, nacházející se v sousedství stavby, nejsou zkolaudovány a jsou nezákonně provozovány již od roku 2003 a že úřad ve svém rozhodnutí nezohlednil povinnost kolaudace dopravních staveb do doby kolaudace předmětné výstavby.

Žalovaný se v napadeném rozhodnutí shodně s odvolacími výhradami žalobců vypořádal (viz str. 14 dole a 15 nahoře ohledně druhého žalobce a na str. 24 a 25 ohledně prvního žalobce). Konkrétně uvedl: *„Co se stávajících dopravních komunikací nacházejících se v sousedství stavby týče, je důležité, aby byly tyto komunikace zkolaudovány před kolaudací stavby bytových domů a aby tato podmínka byla stanovena ve stavebním povolení. Územním rozhodnutím se nerozhoduje ani o realizaci stavby ani o jejím užívání, ale pouze o jejím umístění. Vyhláška č.501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů, uvádí, že stavby se podle druhu a potřeby umísťují tak, aby bylo umožněno jejich napojení na sítě technické infrastruktury a pozemní komunikace.... Připojení staveb na pozemní komunikace musí svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovat požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Podle druhu a charakteru stavby musí připojení splňovat též požadavky na dopravní obslužnost, parkování a přístup požární techniky. Ze spisového materiálu je zřejmé, že požadavek vyhlášky ohledně umožnění napojení stavby na sítě technické infrastruktury a pozemní komunikace byl žadatelem splněn. Ze spisu dále vyplývá, že společnost Lafonte, s.r.o. vydala dne 21.10.2008 jako vlastník komunikací, na které se předpokládá napojení nové zástavby, souhlas s dopravním připojením a s provedením přípojek inženýrských sítí na stávající inženýrské sítě v těchto komunikacích, s podmínkou, že dopravní řešení musí být řešeno dopravním inženýrem a odsouhlaseno Policií ČR - DL Tato podmínka byla splněna (viz vyjádření Policie ČR, DL Karlovy Vary ze dne 15.12.2008, která pro potřeby územního řízení souhlasí s připojením nově navržených bytových domů na stávající místní komunikace v obci Jenišov).“*

Ze shora uvedené rekapitulace obsahu rozhodnutí stavebního úřadu i rozhodnutí napadeného je nepochybné, že správní orgány obou stupňů posuzovaly záměr žadatele vedle dalších kritérií i z toho hlediska, zda je v souladu s obecnými požadavky na využívání území, které jsou shrnuty ve vyhlášce 501/2006 Sb., konkrétně též s obecným požadavkem na umístování staveb normovaným v § 23 odst. 1. Ten stanoví jednak povinnost umísťovat stavbu tak, aby bylo umožněno její napojení na pozemní komunikace, jednak povinnost, aby připojení staveb na pozemní komunikace svými parametry, provedením a způsobem připojení vyhovovalo požadavkům bezpečného užívání staveb a bezpečného a plynulého provozu na přilehlých pozemních komunikacích. Žalobci zpochybňovali pouze splnění podmínky první, nikoliv podmínky druhé, pakliže netvrdili, že připojení umísťovaných staveb na stávající pozemní komunikace tak, jak je uvedeno v podmínce 2 výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu, není bezpečné. První podmínku shledaly správní orgány za splněnou proto, že v sousedství umísťovaných staveb již fakticky komunikace existují a jejich vlastníci, společnost Lafonte, s.r.o., vydal s připojením staveb na předmětné komunikace souhlas. Existence místních komunikací nacházejících se v bezprostředním sousedství umísťovaných staveb je mezi účastníky řízení nesporná. Sami žalobci v průběhu celého územního řízení dokonce tvrdili, že

stávající dopravní komunikace jsou fakticky používány již od roku 2003. Pokud porušení § 23 odst. 1 vyhl. 501/2006 Sb., potažmo porušení § 90 písm. c) stavebního zákona dovozovali pouze z té skutečnosti, že předmětné pozemní komunikace ke dni vydání územního rozhodnutí nebyly ještě zkolaudovány, nemá jejich právní názor oporu nejen v § 23 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb., jak správně konstatoval žalovaný, ale ani v jiném ustanovení této vyhlášky či stavebního zákona. Ust. § 23 odst. 1 předmětné vyhlášky nestanoví povinnost umisťovat stavbu pouze za podmínky, že již v době vydávání územního rozhodnutí fakticky i právně existuje pozemní komunikace, na kterou je možné umisťovanou stavbu napojit. Jak konstatoval žalovaný v napadeném rozhodnutí, *„Územním rozhodnutím se nerozhoduje ani o realizaci stavby ani o jejím užívání, ale pouze o jejím umístění.“* Proto žalobci zastávaný právní názor nelze opodstatnit ani smyslem či účelem, k němuž tento typ územního rozhodnutí má sloužit. Pokud ust. § 79 odst. 1 stavebního zákona, ukládá povinnost v rozhodnutí o umístění stavby *„stanovit podmínky pro napojení (rozuměj umisťované stavby) na veřejnou dopravní infrastrukturu“*, pak dle názoru soudu byla bezezbytku splněna formulací podmínky 2 výroku II. rozhodnutí stavebního úřadu, kterou žalovaný zcela akceptoval.

Správní orgány v posuzovaném případě zcela respektovaly také kritérium pro posuzování záměru žadatele stanovené v § 90 písm. d) stavebního zákona, neboť vazba umisťovaných staveb na stávající dopravní infrastrukturu, která splňuje hlediska bezpečného a plynulého provozu, byla důkazně podložena a vzhledem k neopodstatněnosti požadavku na kolaudaci těchto komunikací ještě před vydáním rozhodnutí o umístění stavby v územním řízení jednoznačně vyřešena. Shodně s žalovaným zastává soud názor, že kolaudace komunikací jako podmínka časově spadá až do fáze realizace, nikoliv již umisťování stavby.

Jako důvodný neshledal soud ani druhý žalobní bod, v němž žalobci tvrdili porušení shora citovaného ust. § 90 písm. c) stavebního zákona porušením ust. § 20 odst. 4 vyhlášky 501/2006 Sb., a § 3 správního řádu.

Podle § 20 odst. 4 vyhlášky 501/2006 Sb. *stavební pozemek [§ 2 odst. 1 písm. b) stavebního zákona] se vždy vymezuje tak, aby svými vlastnostmi, zejména velikostí, polohou, plošným a prostorovým uspořádáním a základovými poměry, umožňoval umístění, realizaci a užívání stavby pro navrhovaný účel a aby byl dopravně napojen na kapacitně vyhovující veřejně přístupnou pozemní komunikaci.*

Podle § 3 správního řádu *nevyplyvá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*

Stavební úřad zamítl obsahově shodnou námitku uplatněnou jak prvním žalobcem (viz str. 13 rozhodnutí stavebního úřadu, bod 3.), tak druhým žalobcem (viz str. 14 rozhodnutí stavebního úřadu, bod 2. písm. b) domáhající se zákazu výstavby bytových domů v navrženém rozsahu vzhledem k tomu, že mají ležet stejně jako nemovitosti žalobců na poddolovaném území a oproti znaleckému posudku ing. Jaroslava Jiskry, Ph.D., který je součástí podkladů územního řízení a který se nezmiňuje o vlivu výstavby bytových domů na okolní nemovitosti, ze znaleckého posudku ing. Bartoše jednoznačně vyplývá, že výstavbou bytových domů dojde k negativnímu vlivu na jejich nemovitosti. V důvodech uvedl, že *„Ing. Jaroslav Jiskra, Ph.D., jako znalec v oboru těžby, vyhotovil znalecký posudek pro posouzení možnosti výstavby na*

pozemcích parc. č. 348/2, 358/2, 843, 380/2, 363 v k.ú. Jenišov. Ing. Jaroslav Jiskra, Ph.D., byl jako znalec jmenován rozhodnutím Krajského soudu v Plzni dne 31.10.1997, číslo jednací SPR 2466 pro základní obor „Těžba“, odvětví „Těžba nerostů“ a „Těžba uhlí“ specializace „Vlivy poddolování na stavby a ostatní povrchové objekty, projektování a dobývání ložisek, mechanika zemin“. Závěrem lze tedy říci, že Ing. Jaroslav Jiskra, Ph.D., si za svůj vypracovaný znalecký posudek ručí.“ (str. 44, str. 45 až 46 rozhodnutí stavebního úřadu).

S odvolacími námitkami obou žalobců co do obsahu obdobnými, tvrdícími, že územní rozhodnutí nezohledňuje fakt, že se předmětná výstavba nachází na poddolovaném území a že ze znaleckého posudku Ing. Stanislava Bartoše, zaslaného prvním žalobce stavebnímu úřadu spolu s dopisem ze dne 26.10.2009, jednoznačně vyplývá, že předmětná výstavba v takovémto rozsahu způsobí zásadní zásahy do struktury masivu, což způsobí propad, který může vážným způsobem ohrozit nemovitosti žalobců, se žalovaný vypořádal zcela shodně (viz str. 12 až 13 a na str. 22 až 24). Uvedl, že „...rozhodnutí o umístění stavby dle § 79 odst. 1 stavebního zákona především vymezuje stavební pozemek, umísťuje navrhovanou stavbu, stanoví její druh a účel, podmínky pro její umístění, pro zpracování projektové dokumentace pro vydání stavebního povolení, pro ohlášení stavby a pro napojení na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu. Stavební úřad v územním řízení ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona především sleduje, zda je záměr v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, s požadavky stavebního zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, s požadavky zvláštních právních předpisů, stanoviskem dotčených orgánů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení. Problematika zakládání stavby včetně doložení výkresů základů se detailně řeší až v řízení stavebním. Tam je projektant povinen dbát právních předpisů a obecných požadavků na výstavbu vztahujících se na konkrétní stavbu. Projektant zároveň odpovídá za správnost, celistvost, úplnost a bezpečnost stavby provedené podle jím zpracované projektové dokumentace. Z uvedeného vyplývá, že především projektant musí před zahájením prací na projektové dokumentaci ke stavebnímu řízení týkající se založení staveb zjistit stav podloží tak, aby nedošlo k ohrožení bezpečnosti jak u realizované stavby, tak u staveb okolních. Vzhledem k tomu, že sám žadatel předložil k žádosti znalecký posudek zpracovaný panem Ing. Jaroslavem Jiskrou, Ph.D., znalcem v oboru, odvětví a specializaci těžba nerostů, těžba uhlí (vliv poddolování na stavby a ostatní povrch, objekty, projektování a dobývání ložisek, mechanika zemin), je zřejmé, že je dobře obeznámen se situací a ve smyslu dále citovaného závěru a doporučení zpracovatele posudku zajistí zpracování odpovídající projektové dokumentace, neboť je to hlavně v jeho zájmu. Z doloženého znaleckého posudku je zřejmé, že předmětem posouzení je rozhodnutí, zda lze z hlediska historické hlubinné důlní činnosti realizovat výstavbu bytových domů, popřípadě stanovit podmínky pro výstavbu. Závěr zpracovatele: Posuzované parcely číslo 843 a 348/2 dle dostupných důlních map přímo poddolovány nejsou (viz mapové přílohy tohoto posudku číslo 3, 5, 7). Jak je patrné z mapové přílohy tohoto posudku číslo 7, je zde vyvinuta hnědouhelná sloj Josef. Pro přehlednost je její výchoz zvýrazněn žlutě a posuzované území zeleně. V mapové příloze tohoto posudku číslo 5 jsou situovány tři vrty z období před rokem 1889. Jeden je popsán tak, že v hloubce 6,3 m zachytil „Spur Kohle“, tedy uhlí pouze stopově, druhý zachytil v hloubce 28,7 m uhlí v mocnosti 2,0 m a třetí v hloubce 12,4 m uhlí v mocnosti také 2,0 m (tento třetí údaj je varující). V takto mělce pod terénem uložené sloji nelze vyloučit výskyt nezmapovaných „selských“ podzemních dobývek, které mohou být nezavalené. V případě jejich dodatečného závalu by se na terénu vytvořila malá propadlinka o průměru do max. 1,5 m a hloubce závislé na hloubce dobývá pod terénem, také do 1,5 m. Pravděpodobnost vytvoření propadlinky je

téměř nulová, ale zcela vyloučit nelze, proto nechám na zvážení investora, jak bude základy plánovaných staveb dimenzovat. Z hlediska vlivu poddolování se jedná o území v této oblasti z nejnebezpečnějších. Dále doporučuji nepřibližovat se s plánovanou výstavbou blíže než 10 m k východní hranici posuzované parcely číslo 843 (rozhraní 843 a 457/2 a 457/1 tak, jak je zakresleno a fialově zvýrazněno v mapové příloze této kapitoly, která je její nedílnou součástí.

Odvolatelem zmiňovaný znalecký posudek, který byl přiložen k námitkám podaným v průběhu řízení, byl zpracován panem Ing. Stanislavem Bartošem, znalcem v oboru těžba, odvětví geologie, mechanika hornin, horských tlaků a likvidace hlavních důlních děl, a je zaměřen na posouzení geomechanických vlastností horninového prostředí z hlediska vlivu dobývání uhlí a umístění starých důlních děl na stabilitu povrchu okres Karlovy Vary, k.ú. Jenišov. Závěry znalce včetně doporučení jsou následující: Zájmová oblast je jednoznačně poddolovaným územím, ve kterém byly provedeny poměrně intenzivní exploatační práce ve sloji Josef. Výstavbou nových objektů (podzemní garáže a společné domy) na parcele 843 dojde zřejmě k narušení stávajícího stavu povrchu, i když výstavba by byla prováděna na snad plošně nepoddolovaném území (viz III Základní informace nález). V zájmové oblasti stávajících rodinných domků provést zahuštění nivelačních bodů a stanovit dobu opakovaného měření. Je zcela nesporné (na základě zkušeností znalce), že rozvolňovací procesy nad vyrubaným prostorem, vyvolané následným vodorovným stlačením novou výstavbou, dostoupí po čase až k povrchu a způsobí na něm propad.

Z výše uvedených závěrů obou posudků je zřejmé, že oba ve své podstatě upozorňují na možné problémy, které mohou nastat realizací předmětné stavby. Ani jeden netvrdí, že předmětné území je ideální pro realizaci stavby ve smyslu stavu podloží budoucích umísťovaných staveb. Jak odvolací orgán již výše uvedl, je třeba tuto situaci zohlednit, ale stačí to až v projektové dokumentaci ke stavebnímu řízení. Realizace staveb není předmětem územního řízení o umístění stavby.“

Soud na rozdíl od žalobců má za to, že se správní orgány obou stupňů dostatečně zabývaly v rámci územního řízení základovými poměry vymezeného stavebního pozemku a skuteností, že bytové domy jsou umísťovány v poddolovaném území. Zejména pak žalovaný hodnotil nejen znalecký posudek předložený žadatelem o vydání rozhodnutí o umístění stavby, nýbrž také posudek předložený v průběhu řízení prvním žalobcem. Oba znalecké posudky porovnal, a to jak s přihlédnutím ke specializaci znalců Ing. Jaroslava Jiskry, Ph.D., znalce v oboru, odvětví a specializaci těžba nerostů, těžba uhlí (vlivy poddolování na stavby a ostatní povrch, objekty, projektování a dobývání ložisek, mechanika zemin) na straně jedné a Ing. Stanislava Bartoše, znalce v oboru těžba, odvětví geologie, mechanika hornin, horských tlaků a likvidace hlavních důlních děl na straně druhé, tak zejména s přihlédnutím k předmětu posouzení a ke konkrétním závěrům znaleckých posudků. Jelikož oba znalecké posudky, byť každý z částečně odlišného úhlu pohledu, „pouze“ shodně upozorňují na možné problémy při realizaci stavby mající původ v poddolování území (posudek Ing. Jaroslava Jiskry, Ph.D., dokonce konstatuje, že z hlediska poddolování se jedná o území v této oblasti nejnebezpečnější), zároveň však doporučují respektování určitých podmínek pro plánovanou výstavbu (*nepřibližovat se s plánovanou výstavbou blíže než 10 m k východní hranici posuzované parcely číslo 843, resp. v zájmové oblasti stávajících rodinných domků provést zahuštění nivelačních bodů a stanovit dobu opakování měření*), pak lze zcela souhlasit se

závěrem žalovaného, že stavební pozemky vymezené územním rozhodnutím svými základovými poměry v zásadě umístění stavby umožňují. Zda pro obecně značně nepříznivé základové poměry stavebního pozemku bude oprávněnou osobou nalezeno odpovídající stavebně technické řešení, respektující obecné požadavky na výstavbu (§ 111 odst. 1 písm. b), § 2 odst. 2 písm. e) stavebního zákona), včetně požadavku, aby realizací stavby nedošlo k ohrožení staveb okolních, je podle názoru zdejšího soudu (shodného s názorem žalovaného) věcí stavebního řízení. Pro tento názor svědčí i znění ust. § 18 odst. 1 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích na stavby (účinnost od 26.8.2009), podle něhož *stavby se musí zakládat způsobem odpovídajícím základovým poměrům zjištěným geologickým průzkumem a musí splňovat požadavky dané normovými hodnotami, nesmí být při tom ohrožena stabilita jiných staveb.*

Soud nemohl přisvědčit dále správnosti tvrzení žalobců, že správní orgány v této souvislosti porušily ust. § 3 správního řádu. Zejména žalovaný splnil povinnost stanovenou v označeném ustanovení bezesbytku, když při posuzování otázky základových poměrů stavebního pozemku vyšel z obou znaleckých posudků. Zjistil tak stav, o němž nejsou důvodné pochybnosti, tj. že předmětné území z hlediska stavu podloží budoucích umísťovaných staveb je značně problematické, avšak umístění stavby vyloučeno není. Rozsah provedených důkazů pro posouzení zmíněné právně významné skutečnosti byl dostatečný. Ostatně ani žalobci nenavrhují ani neoznačují žádný další důkaz, který by považovali za nezbytný pro soulad rozhodnutí správních orgánů s požadavky uvedenými v § 2 správního řádu.

Ve třetím žalobním bodu žalobci namítali porušení výše citovaného ustanovení § 90 písm. a), b) a c) stavebního zákona, ust. § 76 odst. 2 téhož zákona a ust. § 20 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb.

Podle § 76 odst. 2 stavebního zákona každý, kdo navrhuje vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu, je povinen dbát požadavků uvedených v § 90 a být šetrný k zájmům vlastníků sousedních pozemků a staveb, za tímto účelem si může vyžádat územně plánovací informaci, nejsou-li mu podmínky využití území a vydání územního rozhodnutí nebo územního souhlasu známy.

Podle § 20 odst. 1 vyhlášky 501/2006 Sb. v souladu s cíli a úkoly územního plánování a s ohledem na souvislosti a charakter území je obecným požadavkem takové vymezení pozemků, stanovování podmínek jejich využívání a umísťování staveb na nich, které nezhoršuje kvalitu prostředí a hodnotu území.

Za jádro celé třetí žalobní výtky lze souhrnně označit především rozpor napadeného rozhodnutí o umístění stavby s územně plánovací dokumentací.

Již stavební úřad v odůvodnění svého rozhodnutí zaujal v obecné rovině názor k posouzení záměru žadatele o vydání rozhodnutí o umístění stavby z hlediska územně plánovací dokumentace (viz str. 18 rozhodnutí stavebního úřadu). Tento názor zopakoval při zamítnutí námitek účastníků řízení, mimo jiné i druhého žalobce (viz str. 24 a 25 rozhodnutí stavebního úřadu) a při vypořádání se s dalšími námitkami účastníků řízení jej i částečně doplnil. Konstatoval zejména, že „... umístění předmětné stavby je v souladu se schválenou

územně plánovací dokumentací, zde platným územním plánem sídelního útvaru obce Jenišov. Jedná se o území bydlení městského typu (Bm), ve kterém je přípustné umisťovat obytné domy (viz. vyhláška o závazných částech územního plánu sídelního útvaru obce Jenišov). Dále je nutné konstatovat, že se jedná o území rozvojové, kde jsou dle této vyhlášky stanoveny regulace prostorového využití území, tj. maximální zastavění pozemku činí 60%, maximální podlažnost 4. Předložená žádost (podání) tyto regulace respektuje. Dle článku 2.4 této vyhlášky je možno předpokládat zájem ve východní části území o výstavbu bytových domů. Dle článku 5.1.1.3. této vyhlášky, území bydlení městského typu je vymezeno na plochách určených k výstavbě bytových domů, samostatných nebo v poloblocích, a na plochách určených pro výstavbu nájemních domů vilového charakteru. Jedná se o lokalitu ve východní části Jenišova, tj. o lokalitu na předmětných pozemcích. V článku 5.3.1. této vyhlášky je uvedeno, že v plochách bydlení městského typu (Bm) ve východní části obce bude použit příměstský charakter zastavění. Nástupní (východní) lokalita bude mít charakter městského vícepodlažního kompaktnějšího zastavění, jak v území smíšeném městském, tak v území bydlení městského typu. Jednotlivé objekty budou umisťovány v pevné osnově uličních a regulačních čar v řadovém až řádkovém zastavění.“ Stavební úřad uzavřel, že umístění stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací

Oba žalobci ve svých samostatných odvoláních uplatnili stran územního plánu shodně „pouze“ námitku, že stavební úřad v rámci nového řízení nezohlednil platnou vyhlášku obce Jenišov ze 17. března 2009, resp. 23. června 2009, kterou se mění některé části územního plánu. Tato vyhláška se dotýká pozemků určených pro výstavbu „Bytové domy Jenišov“ a snižuje maximální podlažnost ze 4 na 2 a dále snižuje koeficient podlažnosti na 0, 8.

Žalovaný v napadeném rozhodnutí k posouzení záměru z hlediska platné územně plánovací dokumentace uvedl: „Jak je již výše uvedeno, je v územním řízení povinností stavebního úřadu především zkoumat, zda je záměr žadatele v souladu s vydanou územně plánovací dokumentací, tedy v daném případě s vydaným Územním plánem sídelního útvaru Jenišov, který byl schválen Zastupitelstvem obce Jenišov dne 13. 7. 1999 (dál také jen „ÚPN SÚ Jenišov“). Jeho závazná část byla vyhlášena obecně závaznou vyhláškou obce Jenišov č. 2/99 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov, která byla vyhlášena dne 14. 7. 1999 a nabyla účinnosti dne 1. 9. 1999 (dál jen „OZV“). Ve smyslu § 43 odst. 5 stavebního zákona je územní plán (nikoliv pouze jeho závazná část) závazný pro rozhodování v území, zejména pro vydávání územních rozhodnutí. V § 90 pak stavební zákon určuje, z jakých hledisek stavební úřad v územním řízení především posuzuje předložený záměr. Výslovně je stanovena v písmenu a) téhož paragrafu povinnost stavebního úřadu posoudit soulad záměru s vydanou územně plánovací dokumentací (dále jen „UPD“). V posuzovaném případě je na základě výše uvedeného odvolací orgán toho názoru, že záměr výstavby předmětných bytových domů v Jenišově musí být v souladu s celou územně plánovací dokumentací vydanou pro dané území, tj. Územním plánem sídelního útvaru Jenišov, nikoliv jen s její závaznou částí. Tento územní plán mj. vymezuje pro funkci bydlení v Plánu využití území několik druhů polyfunkčních území. Posuzovaný záměr je navrhován do území bydlení městského typu. Toto území je určeno převážně pro bydlení a je zde přípustné umisťovat obytné domy, kulturní, církevní, sportovní, sociální a zdravotnická zařízení a zařízení školství, zařízení maloobchodu a veřejného stravování - sloužící pro obsluhu tohoto území, zařízení drobné výroby a služeb sloužící pro obsluhu tohoto území. V tomto území je výjimečně přípustné umisťovat rodinné domy, zařízení

správy, administrativy, vědy a výzkumu, zařízení veřejného ubytování, ostatní zařízení maloobchodu a veřejného stravování, ostatní zařízení drobné výroby a služeb, zahradnictví. Území bydlení městského je vymezeno na plochách určených k výstavbě bytových domů, samostatných nebo v poloblocích, a na plochách určených pro výstavbu nájemních domů vilového charakteru. Jedná se o lokalitu ve východní části Jenišova a o východní část Westendu. Předpokládaný počet bytů a obyvatel ve velké lokalitě území čistého bydlení a území bydlení městského typu ve východní části obce je 220 bytů a 616 obyvatel. Územní plán dále stanovuje pro území městského typu tyto limity prostorového využití území: Maximální % zastavění pozemku 60%, Koeficient podlažní plochy 1,8 a Maximální podlažnost 4. Závěrem je třeba dodat, že předmětné území, na kterém má být stavba umístěna, patří do tzv. území rozvojového, kde v plochách bydlení městského typu ve východní části obce bude použit příměstský charakter zastavění. Nástupní (východní) lokalita bude mít charakter městského vícepodlažního kompaktnějšího zastavění, jak v území smíšeném městském, tak v území bydlení městského typu. Jednotlivé objekty budou umísťovány v pevné osnově uličních a regulačních čar v řadovém až řádkovém zastavění.“

S odvolacími výhradami žalobců ohledně vyhlášky obce Jenišov z roku 2009 a změny územního plánu se žalovaný shodně vypořádal tak, že „V tomto případě se nejedná o vyhlášku obce, ale o usnesení ze zasedání obecního zastupitelstva obce Jenišov č.3/2009, konaného dne 17.3.2009, kterým bylo schváleno pořízení změny ÚPN SÚ Jenišov č.3/2009. Následně bylo vydáno usnesení za zasedání obecního zastupitelstva obce Jenišov č.6/2009 konaného dne 23.6.2009, kde je v bodě 6/12 uvedeno, že zastupitelstvo projednalo opravu a doplnění zápisu č. 3/9/2009 a schválilo: Oprava zápisu č.3/2009 bod č.9 ze dne 17.3.2009 zní takto:

c) Zastupitelstvo obce Jenišov schvaluje záměr pořídit změnu ÚPN SÚ Jenišov č.3/2009- změna vyhlášky o závazných částech ÚP, spočívající ve snížení podlažnosti v celém území Bm ze 4 na 2 podlaží a snižuje se koeficient podlažnosti na 0,8.

d) Zastupitelstvo obce Jenišov schvaluje podle § 6 odst.6 písm.b) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, žádost o pořizování dokumentace - Změna územního plánu SÚ č.3/2009 magistrátem města Karlovy Vary, tj. úřadem územního plánování, dle § 6 odst. 1 písm. c) zákona č.183/2006 Sb.

Z výše uvedeného vyplývá, že se jedná pouze o usnesení obce, která nemohou být ve smyslu stavebního zákona závazným podkladem pro vydání územního rozhodnutí. Dle zjištění odvolacího orgánu bylo ve věci pořízení změny ÚPN SÚ obce Jenišov č.3/2009 zahájeno dne 7.5.2009 teprve projednávání zadání změny. Do dnešního dne změna ÚPN SÚ obce Jenišov nebyla ve smyslu ustanovení § 55 odst.2 stavebního zákona vydána a tudíž nemůže být závazným podkladem pro rozhodování v území.“

Stručně řečeno, žalovaný dospěl k závěru, že ke změně územně plánovací dokumentace ve smyslu stavebního zákona dosud nedošlo a platnou a účinnou územně plánovací dokumentací pro dané území je celý Územní plán sídelního útvaru Jenišov, schválený zastupitelstvem obce Jenišov dne 13. 7. 1999, jehož závazná část byla vyhlášena obecně závaznou vyhláškou obce Jenišov č. 2/99 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov ze dne 14. 7. 1999 a nabyla účinnosti dne 1. 9. 1999. Záměr žadatele o vydání rozhodnutí o umístění stavby pak shledal jako souladný s vydanou územně plánovací dokumentací.

Soud shodně s žalovaným z důvodů jím v napadeném rozhodnutí predestřených, s nimiž se

ztotožňuje a v podrobnostech na příslušnou část odůvodnění odkazuje, zastává názor, že při posuzování záměru žadatele dle § 90 písm. a) stavebního zákona byly správní orgány obou stupňů povinny vycházet z původního Územního plánu sídelního útvaru Jenišov, schváleného zastupitelstvem obce Jenišov dne 13. 7. 1999, protože proces jeho změny ke dni vydání napadeného rozhodnutí, jak jej předepisuje ust. § 55 stavebního zákona, nebyl dokončen. Ostatně ani žalobci v rámci třetího žalobního bodu již neproblematizovali otázku změny územního plánu, nýbrž žalovanému vytýkali, že se nezabýval podstatou námitky, že navrhovaná stavba nerespektuje souvislosti a charakter území a že se z jejích parametrů, byť v současné době územním plánem přípustných, zcela vymyká.

Zásadně však zdejší soud odmítá závěr žalovaného, že v posuzovaném případě je záměr výstavby předmětných bytových domů v Jenišově zcela v souladu s územně plánovací dokumentací.

Jak správně tvrdili žalobci v žalobě, čl. 23 odst. 2 obecně závazné vyhlášky obce Jenišov č.2/99 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov stanoví, že „*V rozvojovém území je možno povolit novou výstavbu nebo přestavbu až na základě schválené podrobnější územně plánovací dokumentace, popřípadě projednaného územně plánovacího podkladu.*“

Jakkoliv v době rozhodování platný Územní plán sídelního útvaru Jenišov byl pořízen za účinnosti zákona č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších novel, a podle pravidel v předchozí právní úpravě účinných, pamatoval na takové situace nový stavební zákon (který nabyl účinnosti 1.1.2007) v přechodných ustanoveních. Podle § 188 odst. 1 stavebního zákona ve znění účinném od 3.6.2008 *územně plánovací dokumentaci sídelního útvaru nebo zóny, územní plán obce a regulační plán schválené před 1. lednem 2007 lze do 31. prosince 2015 podle tohoto zákona upravit, v rozsahu provedené úpravy projednat a vydat, jinak pozbývají platnosti.* Podle § 188 odst. 4 stavebního zákona *obecně závazné vyhlášky, jimiž byla vymezena závazná část územně plánovací dokumentace sídelního útvaru nebo zóny, územního plánu obce nebo regulačního plánu, se pro účely tohoto zákona považují za opatření obecné povahy; ustanovení § 174 odst. 2 správního řádu se nepoužije.*

Nutno tedy učinit dílčí závěr, že Územní plán sídelního útvaru Jenišov byl v době rozhodování stále platný a závazný pro územní řízení a obecně závazná vyhláška obce Jenišov č. 2/99 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov vyhlášená dne 14. 7. 1999, která nabyla účinnosti dne 1. 9. 1999, se stala ex lege pro účely stavebního zákona opatřením obecné povahy dle ust. § 171 a násl. správního řádu, tedy *správním aktem s konkrétně určeným předmětem (vztahuje se tedy k určité konkrétní situaci) a s obecně vymezeným okruhem adresátů*, jak judikoval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 27.9.2005, č.j. 1 Ao 1/2005-98 (publikován ve Sb. NSS č. 740/2006).

Stavební úřad i žalovaný, každý z nich ve svém rozhodnutí, se opakovaně a zcela správně opírali o Územní plán sídelního útvaru Jenišov a o obecně závaznou vyhlášku obce Jenišov č. 2/99 o závazných částech územního plánu sídelního útvaru Jenišov a splnění podmínek pro vyhovění žádosti zdůvodňovali mimo jiné respektováním regulativů stanovených konkrétními články předmětné vyhlášky. Oba správní orgány rovněž opakovaně konstatovali skutečnost, že

bytové domy byly umístovány do území, které Územní plán sídelního útvaru Jenišov vymezil jako území rozvojové. Vzdor tomu, aniž svůj nekonzistentní přístup jakkoli vysvětlili, vůbec nevzali v potaz (nerozhodno zda záměrně či nedopatřením) regulativy stanovené územním plánem právě pro rozvojové území v čl. 23 vyhlášky obce Jenišov č.2/99 a umístili stavbu, resp. stavby do rozvojového území, aniž územnímu rozhodnutí předcházelo schválení podrobnější územně plánovací dokumentace, popř. projednaného územně plánovacího podkladu.

Článek 23 vyhlášky obce Jenišov č.2/99 definuje v odst. 1 rozvojové území jako územním plánem vymezené (v současnosti většinou nezastavěné) polyfunkční území nebo monofunkční plochu, ve které dojde k podstatné změně ve funkčním využití pozemků. Právě proto uložil Územní plán sídelního útvaru Jenišov povinnost prověřit změny využití těchto pozemků rozvojového území schválenou podrobnější územně plánovací dokumentací nebo projednaným územně plánovacím podkladem jako podmínku pro rozhodování o změnách v území a zároveň v následujících odstavcích téhož článku formuloval další pravidla (kdy bude nutné vydat regulační plán, kdy postačí urbanistická studie, stanovil regulativ pro souvislou plochu zeleně, atd.). Obdobná ustanovení umožňuje do územního plánu vtělit na základě § 43 odst. 2 i nový stavební zákon.

Podrobnější územně plánovací dokumentací ve smyslu čl. 23 odst. 2 obecně závazné vyhlášky obce Jenišov č.2/99 je třeba rozumět regulační plán, který je jedním z typů územně plánovací dokumentace i podle nového stavebního zákona [§ 2 odst. 1 písm. n) stavebního zákona]. Podle § 61 stavebního zákona *regulační plán v řešené ploše stanoví podrobné podmínky pro využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb, pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí. Regulační plán vždy stanoví podmínky pro vymezení a využití pozemků, pro umístění a prostorové uspořádání staveb veřejné infrastruktury a vymezí veřejně prospěšné stavby nebo veřejně prospěšná opatření* (odst. 1). *Regulační plán nahrazuje v řešené ploše ve schváleném rozsahu územní rozhodnutí a je závazný pro rozhodování v území* (odst. 2 věta první). Současně platný a účinný stavební zákon upravuje i tzv. územní studii jako jeden z typů územně plánovacích podkladů (§ 25 stavebního zákona), která dle § 30 stavebního zákona *navrhuje, prověřuje a posuzuje možná řešení vybraných problémů, případně úprav nebo rozvoj některých funkčních systémů v území, například veřejné infrastruktury, územního systému ekologické stability, které by mohly významně ovlivňovat nebo podmiňovat využití a uspořádání území nebo jejich vybraných částí. K jejich pořízení může dojít nejen z podnětu pořizovatele ale také z podnětu jiného, v případě regulačního plánu dokonce na žádost.*

Vydaná, resp. schválená (podle dřívějších předpisů) územně plánovací dokumentace je závazným podkladem pro rozhodování v území a z tohoto důvodu zásadním kritériem pro posuzování záměru žadatele v územním řízení. Pakliže v daném případě nebyl respektován čl. 23 odst. 2 obecně závazné vyhlášky obce Jenišov č.2/99, je právní závěr správních orgánů, že umístění předmětné stavby je v souladu se schválenou územně plánovací dokumentací, vadný a rozhodnutí o umístění stavby vydané v rozporu s územně plánovací dokumentací z tohoto důvodu nezákonné.

Třetí námitku žalobců formulovanou pod písm. b) žaloby, tj. že umístění stavby není v souladu s územně plánovací dokumentací, soud tudíž shledal zcela opodstatněnou.

Za stavu, kdy soud z důvodů shora uvedených dospěl k závěru, že rozhodnutí o umístění stavby je v rozporu se zákonem, neboť není splněna podmínka územně plánovací dokumentace, by posouzení třetí námitky žalobců zařazené pod písm. a) žaloby bylo zcela akademické. To proto, že v souladu s čl. 23 odst. 2 obecně závazné vyhlášky obce Jenišov č.2/99 schválená podrobnější územně plánovací dokumentace, popřípadě projednaný územně plánovací podklad (jejichž úkolem je mimo jiné stanovit i podrobné podmínky pro ochranu hodnot a charakteru území a pro vytváření příznivého životního prostředí) a v nich stanovené podrobnější podmínky pro řešenou plochu mohou teoreticky vést i ke změně regulativů žalobci problematizovaných, jimiž budou správní orgány obou stupňů dále vázány.

Čtvrtý žalobní bod v němž žalobci namítali, že se žalovaný nevypořádal řádně s jejich odvolacími námitkami, naopak neměl naději na úspěch.

S žalobci lze souhlasit potud, že rozhodnutí, v němž by nebyly vypořádány všechny odvolací námitky, dále rozhodnutí, z jehož odůvodnění není zřejmé, proč právní argumentaci účastníka řízení správní orgán považoval za nedůvodnou a proč odvolací námitky považoval za liché, mylné nebo vyvrácené, trpí podle konstantní judikatury vadou řízení, konkrétně je považováno za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22.7.2008, č.j. 2 As 20/2008 – 73). Vzhledem k tomu, že žalobci v žalobě nespecifikovali, které jejich námitky zůstaly žalovaným nevypořádané, nelze toto tvrzení považovat vzhledem k ust. § 71 odst. 1 písm. d) s.ř.s. a k dispoziční zásadě ovládající správní soudnictví za řádně uplatněný žalobní bod, kterým by se byl správní soud oprávněn a zároveň povinen zabývat. Z kontextu celé žaloby se pak naznačuje, že „řádým vypořádáním se s odvolacími námitkami“ mají žalobci na mysli spíše akceptaci jejich právního názoru. S tím se mohl soud ztotožnit pouze v jediném výše uvedeném případě. Dlužno dodat, že žalovaný odvolací námitky žalobců vypořádal dostatečně a přesvědčivě a s jedinou výhradou i věcně správně přdestřel, proč nemohou být procesně úspěšné.

Žaloba byla, byť jen v jediném žalobním bodu důvodná, proto soud napadené rozhodnutí na podkladě § 78 odst. 1 s.ř.s. zrušil pro nezákonnost. Ve smyslu § 78 odst. 4 s.ř.s. současně vyslovil, že se věc vrací žalovanému k dalšímu řízení. Právním názorem, který soud vyslovil ve zrušujícím rozsudku, je správní orgán dle § 78 odst. 5 s.ř.s. v dalším řízení vázán. (výrok I. rozsudku).

Ve smyslu § 60 odst. 1 s.ř.s. soud přiznal úspěšným žalobcům náhradu nákladů řízení. Právo náleželo v rozsahu zaplacených dvou soudních poplatků po 2.000 Kč a odměny advokáta za tři úkony právní služby [jeden úkon podle § 11 odst. 1 písm. a), dva úkony podle § 11 odst. 1 písm. d)] podle vyhl.č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (dále jen advokátní tarif). Sazba za jeden úkon právní služby ve věcech žalob projednávaných podle s.ř.s. činí částku 2.100 Kč (§ 9 odst. 3 písm. f), § 7). Podle § 12 odst. 4 advokátního tarifu jde-li o společné úkony při zastupování dvou nebo více osob, náleží za každou takto zastoupenou osobu mimosmluvní odměna snižená o 20 %. Podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu má advokát za jeden úkon právní služby nárok na paušální částku ve výši 300 Kč. Protože žalobci byli zastoupeni advokátem, který je plátcem DPH, příslušelo mu zvýšení odměny o částku odpovídající této dani, t.j. o částku 2.376 Kč (sazba 20%), kterou je

advokát povinen z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zvláštního právního předpisu a která patří k nákladům řízení (§ 57 odst. 2 s.ř.s, § 19a advokátního tarifu). Celkem má žalobce právo na náhradu nákladů řízení ve výši 18.256 Kč. Lhůtu k plnění stanovil soud podle § 160 odst. 1 zák.č. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. a místo plnění určil v souladu s § 149 odst. 1 zák. 99/1963 Sb. ve spojení s § 64 s.ř.s. (výrok II. rozsudku).

V této věci soud osobám na řízení zúčastněným žádnou povinnost neuložil a proto jim v souladu se zněním ust. § 60 odst. 5, věty první, s.ř.s. právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal (výrok III. rozsudku).

P o u č e n í: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Plzni dne 30. srpna 2012

JUDr. Jana Daňková, v.r.
předsedkyně senátu

Za správnost vyhotovení:
Lenka Kovandová

